

Балада про силу і молодість

Наталія Горішна

- Верни мені молодість, - скімлило серце жіноче.
- Верни мені силу, - моливсь чоловік сам на сам
Осінньої ночі, тужливої, хворої ночі.
А небо насупилось: - Вдруге нічого не дам!
І знову світання - такі мовчазні, як смеркання.
І знову смеркання - тягучим клубком самоти.
Даремні благання, намарні усі сподівання.
Де силу його, її молодість де віднайти?
Зривав листопад жовте листя без міри, без ліку,
І кидав у вікна й писав їм дощами на склі,
Що тільки у жінці - вся сила її чоловіка,
В очах чоловікових - молодість вічна її.
Та так вже на світі, на білому світі ведеться,
Не слухають люди нікого, й до чого тут дощ...
А потім ураз надривається змучене серце,
І біль, як прозріння, й прозріння, як осені дрож.